

İÇİNDEKİLER

ACİL DURUM	7
YENİ KUDÜS	15
HİZMET BÖLÜMÜ	27
MAĞARA	33
SİĞINAK	49
SAKLI KENT	59
SALDIRI	69
ÖLÜM EMRİ	101
KARANLIK SIR	121
İSYAN	141
ADI MEHMET	157
BU KİTAPLA GEÇEN BAZI KELİMELERİN ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...	172

ACIL DURUM

Şişman gövdeli, küçük, beyaz uçak gecenin karanlığında büyük bir hızla ilerliyordu. İlk bakışta hantal görünse de arkasındaki iki büyük motor ve geniş kanatlarının altlarına yerleştirilmiş ikişer yardımcı motorun güçlü itişisi sayesinde ses hızının dört ila beş katına ulaşabiliyordu. Bu hız nedeniyle, yüksek sıcaklıkla iyice kızışan motorları, karanlıkta ışıklı bir çizgi bırakıyordu.

Uçak, sol tarafı dalgalı bir deniz; sağ tarafı çorak bir çöl toprağı olan arazileri hızla geçerken hava birden değişti. Açık gökyüzünde, hızla artan yoğun bulutlar belirdi. Sonra delice yağmur döken kara bulutların göz kamaştıran şimşeklerle yarıldığı bir fırtına başladı. Uçak güçlü motorları sayesinde deli esen rüzgârdan etkilenmeden, katı görünen bulutların arasında bir irtifada yoluna devam etti.

Eskiden Çukurova olarak bilinen düzlüğe yaklaştığında uzakta devasa, şeffaf bir kubbe görüldü. Uçak, onlarca futbol sahası büyüklüğündeki bu kubbenin üzerinden geçerken yavaşladı. Alt kısmında iniş için

uzun ayaklar açıldı. Kanatlarındaki ikişer yardımcı motordan birer tanesi dikey hâle geldi. Ana motorları da kırk beş derece aşağı eğildi ve gaz kesti. Kolayca yemyeşil yabancı otlarla kaplı zemine iniş yaptı. Motorlar tamamen sustu. Arka motorlar yeniden zemine paralel hâle gelirken uçağın gövdesinde, arkaya doğru bir kapak açıldı.

Siyah üniformalı ve kasklı iki asker, hızla uçaktan fırladı. Biri uçağın arkasına, diğeri de ön tarafına doğru koştu. Bir dizlerinin üzerine çöktüler. Tüfeklerini göz hizasında tuttular, ortalığı kolaçan ederek pozisyon aldılar. Aynı anda üçüncü bir adam sağ eli belinde, kendinden emin bir duruşla kapının toprağa değdiği yerde dikildi. Bir yandan da sol eliyle arkasından gelenlere hızlı olmalarını işaret etti.

“Koşun! Koşun!” diye bağırdı. “Sinyalin geldiği yer burası!”

Aynı şekilde giyinmiş sekiz asker daha ikişerli sırayla kapıdan çıkarak devasa kubbeye doğru koştu.

Yirmişer metre aralıkla inşa edilmiş kalın kolonlarla desteklenen dev kubbenin alttan üç metre yüksekliğe kadar olan kısmı açıktı. Sadece ön tarafta yağmur suyunun içeriye girmemesi için, ortası bir metre, kenarları otuz santim derinlikte, dört metre genişlikte bir drenaj kanalı ile iki sıra ince elektrikli telden oluşan bir çit vardı.

Askerler botlarıyla suları sıçratarak elli metrelik mesafeyi geçtiler. Önce içinde sadece bir karışık su olan

drenaj kanalına girdiler. Sonra elektrikli telin kopmuş olduğu yeri, kolaylıkla buldular. Kaptanları da hemen arkalarından geldi.

“Durum nedir?” diye sordu.

Askerlerden biri cevapladı:

“Elektriği umursamayacak kadar büyük bir şeyler telleri koparıp plantasyona girmiş kaptan! İzlere bakılırsa kalabalık bir sürü!”

Silahının ucuyla plantasyonun iç tarafını işaret etti. Büyük bir düzenle ekilmiş sebzelerin tarumar edilmiş olması, askeri doğruluyordu.

Kaptan kendi kendine konuşur gibi,

“Gece görüşlü dürbün!” dedi.

Bir anda kaskının vizörü aydınlandı. Karanlık olan kubbenin içini, gündüzmüş gibi net şekilde görmeye başladı.

“Lanet olası domuzlar!” diye bağırdı. “Jarvis, kaç taneler?”

Yapay zekânın kibar erkek sesi,

“On sekiz kaptan,” diye cevapladı. “İki tanesi olağanüstü büyük, üçü normal, diğerleri yavru.”

Az önce izleri gösteren asker,

“Ne yapıyoruz kaptan?” diye sordu. “Daha fazla zarar vermeden ateş açalım mı?”

“Ateş etmek yok!” diye cevapladı kaptan.

Siyah kaskının içinde canının sıkıldığını belli eden yüz ifadesi görülmüyordu. Bir süre düşündükten sonra konuşmaya devam etti:

“Şok mermileri kullanarak öldüreceğiz. Yönetim pis kanlarının toprağı ve ürünleri kirletmesini istemez.”

“Anlaşıldı kaptan!” dedi asker. “Öldürücü şok mermileri.”

Askerler hemen silahlarını ayarladılar. Kaptan sesini biraz daha yükseltti ve eliyle de işaret ederek emirlerini verdi:

“Haydi yayılıyorruz! Herkes pozisyonunu alsın. Özellikle büyüklere dikkat edin. İlk atışta öldüremezseniz tehlikeli olabilirler!”

Askerlerin domuzları kansız bir şekilde öldürmeleri on dakikayı bulmadı. Son hayvanın cansız gövdesi devrildiğinde kulaklıklarda kaptanın sesi duyuldu:

“Tamam çocuklar! Plantasyona girdiğimiz yerde toplanın! Dışarıyı bir kez daha kontrol edelim, sonra döneriz. Jarvis! Sen de temizlik ve tamir robotlarını çağır, ortalığı toparlasınlar. Tellerin tamiri ne kadar sürer?”

“Tamir robotunun gelmesi yaklaşık on dakika kaptan. Kopan telleri ekleyip yeniden elektrik vermesi de yedi dakika alır.”

“Güzel. O zaman arkamızda nöbetçi bırakmaya lüzum yok. İş bitene kadar bekleriz.”

Uçak süpersonik hızdan çıktığında uzakta öncekinden çok daha büyük bir kubbe ve ona bitişik, daha küçük, yarım bir kubbe görünmüştü. Şeffaf kubbeler, göz

alabildiğince çıplak bir şekilde uzanan kuru toprakların üzerinde zaten muhteşem görünüyordu. Dahası üzerlerine vuran ay ışığı ışıltılarıyla, etraflarındaki gece karanlığını aydınlatarak pırıl pırıl parlıyorlardı.

Uçak yarım kubbeye iyice yaklaşıp hızı azaldığında, kubbedeki büyük şeffaf levhaların biri yukarıya doğru kayarak açıldı. Dışarıya doğru bir platform uzandı. Uçak yine iniş pozisyonu aldı ve platformun üzerine kolayca dikey iniş yaptı. Hafif bir vızıltıyla hareket eden platform, uçakla birlikte içeri girdi ve kubbe kapandı.

Askerler kasklarını çıkarıp uçaktan inerken, kaptanın sesi bu kez kulaklıklardan gelmedi, canlı bir şekilde duyuldu:

“Haydi bakalım! Herkes görev salonuna, daha nöbetimiz bitmedi.”

Birkaç dakika sonra takım, görev salonunda rahatlamış şekilde oturup çene çalıyordu. Kasklarını ve radyasyon üniformalarını çıkarmışlar, silahlarını duvar kenarındaki rafa dizmişlerdi. Görev salonu bir operasyon odasından çok kantini andırıyordu. Rahat koltuklar, oyun oynanabilecek ve film izlenebilecek 3D gözlükler, çeşitli içecekler ve atıştırmalıklarla dolu dolaplar...

Yirmili yaşlarının sonlarındaki genç adam, üzerinde dört kahve bardağı olan tepsiyi taşıyarak üç arkadaşının çevresinde oturduğu masaya yaklaştı. O da takımın diğer üyeleri gibi atletik yapılı ve asker traşlıydı. Bir sekene yakın boyuyla dikkat çekiyordu. Beyaz tenli, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, yakışıklı sayılabilecek

genç bir adamdı. Sadece kemerli burnu yüz estetiğinde küçük bir kusur sayılabilirdi. Sol göğüs cebinin üzerine “TR-109” yazısı işlenmişti.

“Eveet! Kahveler geldi!” dedi gülererek.

Tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Herkesin kahvesini teker teker önlerine koydu. Kendisi de sandalyesine oturup kahvesinden bir yudum aldı. Sonra da sağ yanında oturan, otuzunu geçmiş ve diğerlerinden yaşça daha büyük gözüken siyahi adama döndü.

“Eee Kaptan!” dedi. “İki gün sonra otuz dört yaşına giriyorsun. Emekli olmana bir yıl kaldı. Güney Afrika konusunda karar verdin mi?”

Cebinde “NG-65” numarası yazan Kaptan gülünce siyah yüzünde beyaz dişleri inci gibi parladı.

“Verdim sayılır,” dedi. “Geçen yıl başkanın av gezisinde siz de gördünüz. Bölgede radyasyon iyice düşmüş. Ormanlar yeşermiş, doğal hayat başlamış. Ne kadar güzel ve büyük olsa da kubbe şehirlere tıklamak istemiyorum.”

Göğüs cebinde “J-76” yazan yuvarlak yüzlü, çekik gözlü genç adam söze girdi:

“Emeklilerle çalışanların görüşmesinin yasak olması ne kötü! Cennetteki tecrübelerini çok merak ediyorum.”

Kaptan bir iç geçirdi,

“Ben de merak ediyorum Ninja!” dedi. “Nöbetsiz, emirsiz, özgür bir hayat. Ve sonsuz! Ne kadar düşünsem sonsuz bir hayatı aklım almıyor ama düşündükçe heyecanım artıyor.”

Bir süre sessizce kahvelerini içtiler ve Kaptan'ın sözlerini düşündüler. Sonra kahvesini bitiren Kaptan elindeki kâğıt bardağı buruşturdu ve karşısında oturan Ninja'nın kafasına fırlattı.

“Sizin sızlanmalarınız ve gevezeliğinizden de kurtulacağım!” dedi yüksek sesle ve gülerek.

Ninja ile Kaptan'ın arasında iki metreye yakın boyuyla, iri ve uzun bir adam dikkat çekiyordu. Sarışın, kaslı adam ellerini havaya kaldırdı ve kalın sesiyle itiraz etti:

“Merak etme! Dört yıl sonra emekli olduğumda seni ziyarete geleceğim ve bütün takımın sesli mesajlarını getireceğim.”

Kaptan da göğsünde “S-97” yazan sarışına eliyle “Hadi oradan!” manasına bir hareket yaptı ve, “Thor!” dedi. “Bunu bana yapamazsın!”

YENİ KUDÜS

Kubbenin altındaki yeni Kudüs şehri, âdeta modern bir cennet gibiydi. Dev kubbenin imkân verdiği ölçüde yükselen modern binalar, Babil'in asma bahçeleri gibi yeşilliklerle bütünleşmişti. Yine bu büyük binaların aralarında da geniş bahçeler, yapay dereler, göletler, sakinlerin meyveleri dallarından koparabildiği meyve bahçeleri yer alıyordu. Bu cennet manzarasını kesen otoyollar yoktu. Ulaşım, gökyüzünde oldukça sessiz bir şekilde uçan araçlarla sağlanıyordu. Sadece antik mimariye göre yapılmış olan şehrin merkezindeki tapınak, bu modern manzaraya baş kaldıran bir şekilde, gururla duruyordu.

Yeşil bir çimenliğin üzerinde uçuşan arılara benzeyen uçan arabalardan biri, yavaşça diğerlerinin arasından ayrıldı. Bütün şehre hâkim ve üzerinde hava trafiği bulunmayan bir tepeye yöneldi. Şehrin zaten görkemli olan mimarisi, bu tepenin üst kısımlarına doğru daha zenginleşiyor; yüksek binaların yerini geniş bahçelerin içerisinde az katlı malikâneler alıyordu. Sıradan bir araç

bu malikânelerin üzerinden geçemezdi. Tepenin üzerine doğru giden araç da malikâne sahiplerini rahatsız etmemek için mümkün olduğunca yüksekte, kubbenin tavanına yakın uçuyordu. Nihayet tepenin en yüksek yerinin hizasına ulaştığında ilerlemeyi kesti ve dikine alçalmaya başladı. İniş yaptığı yer, onlarca malikânenin büyüklüğündeydi; binası ve bahçesi ne kadar modern mimariye sahip olsa da tam anlamıyla bir saraydı.

Uçan araba, kendisine benzeyen iki aracın sol tarafına usulca iniş yaptı. Üst kısmının dört tarafında yer alan elektrikli pervanelerin hafif vızıltısı kesildi. Sol tarafındaki kapı, arkaya doğru kayarak açıldı. İçinden orta yaşlarının sonlarında görünen, hafiften tombul, buğday tenli bir adam indi. Adamın uzun saçlarındaki ve sakallarındaki beyazlar, siyahlardan oldukça fazla görünüyordu. Üzerinde çapraz kapanan, V yakalı, mat ipekten, sis grisi bir tunik ve aynı kumaştan rahat bir pantolon vardı. Göğsünün sağ tarafında kırmızı bir kalkanın içinde bir demet hâlinde beş oktan meydana gelen bir amblem yer alıyordu. Ayağına da rahat keten ayakkabılar giymişti. Hafifçe yükseltilmiş kauçuk tabanlar ve topuklarda da göğüsteki amblemin kabartma olanından işlenmişti.

Adam lastik paletli bir bahçıvan robottan başka kimse olmadığını bahçeden geçerek; çift kanatlı, her kanadının üzerinde amblem yerleştirilmiş olan gösterişli kapıya geldi. Büyük kapı iki yana doğru sessizce kayarak açılırken yapay zekâyâ ait kibar bir erkek sesi,

“Hoş geldiniz efendim!” dedi. “Başkan havuzlu salonda.”

Adam cam kadar parlak granit kaplı, yeşillikler, sanat eserleri, avizelerle dekore edilmiş büyük giriş salonunun sağ tarafındaki kapıya doğru yöneldi. Buzlu cam kapı kayarak açıldığında karşı duvarı ve tavanı camdan yapılmış, içerisi cömert güneşin ışığını almakla beraber havalandırma ile sıcaklığı ayarlanmış, ortasında yirmi metrelik bir havuz uzanan başka bir salon görüldü. Salonun sol tarafındaki geniş sahanlığa, suya dayanıklı bambudan oturma takımları yerleştirilmişti. Büyük bir üçlü koltuğun ortasında buruşuk teninden ve ağarmış göğüs kıllarından dolayı yaşlı görünen ama oldukça enerjik, kel kafalı, uzun boylu sayılabilecek zayıf bir adam oturuyordu. Adamın iki yanında oturan iki kadın kıkırdayarak önlerinde duran sehpanın üzerindeki meyvelerle yaşlı adamı besliyorlardı.

Gelen adam,

“Şalom başkan!” dedi yürümeye devam ederek.

Yaşlı adamın önemli biri olduğu belli olsa da diğeri teklif beklemeden tekli bir koltuğa oturdu.

“Şalom Samuel!” dedi yaşlı adam.

Biraz ciddileşse de yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Eliyle kadınlara çıkmalarını işaret etti. Kadınlar uzaklaşırken konuşmaya devam etti:

“Yıllardır eve gelmiyordun. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu gelişin de bir aile ziyaretine benzemiyor. Nedir sıkıntı?”

Samuel iki elini kenetleyip dizlerinin arasına koydu. Bir an yere sonra yaşlı adamın yüzüne baktı.

“Refah, rahatlık!” dedi tane tane. “Bilimsel çalışmalarımız istediğimiz gibi gitmiyor. İnsanlarımız rahata alıştılar. Disiplinli, gayretli çalışmak için motivasyonları yok. Yönetim olarak ne yaparsak yapalım verimliliği yükseltemiyoruz.”

Yaşlı adamın da yüzü asıldı.

“Gerçekten kötüyümüş. Şu muhteşem yapay zekâlar işe yaramıyor mu?”

“Yarıyor. Veri analizi, hesaplamalar, modellemeler. Ama gerçek icat yapmak için insan zekâsı gerekiyor.”

Yaşlı adam hem akıllıydı hem karşısındakini iyi tanıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra soran bakışlarını Samuel’in yüzüne çevirdi ve sordu:

“Benden ne istiyorsun?”

“Yarınki toplantıda desteğini.”

“Ne için?”

“Araştırma projelerine goyimlerin de dâhil edilmesini önereceğim.”

Samuel bir an susarak yaşlı adamın tepkisini bekledi. Sakince dinlediğini görünce devam etti:

“Onları zaten kabiliyetli olanlardan seçmiştik. Üstün zekâlı olanların sayısı yüzde onu buluyor. Bunların da en iyilerini bilimsel araştırmalarımızda kullanabiliriz. Yönetim kurulundaki ihtiyarların çoğu bu fikre ateş püskürecektir. Ancak araştırmaların hızlanması ve sonuçlanması için başka çaremiz yok.”

Yine iki adam da sustu. Sadece havuzda devir daim eden suyun şırlıltısı duyuluyordu. Yaşlı adam tereddüt içindeki bakışlarını yemyeşil bahçeye doğru çevirdi. Samuel otuz saniye kadar bekledi. Sonra yaşlı adama doğru eğildi,

“Baba!” dedi yalvaran bir sesle. “Kendini düşün!”

Yaşlı adam başını biraz öne eğdi. Buruşmuş ve üzerinde yaşlılık lekeleri olan ellerine baktı.

“Tamam,” dedi. “Yarın toplantıda görüşürüz.”

Oğlu kapıya doğru yürürken yaşlı adam İzak düşüncelere daldı. Uzun yıllar, neredeyse bir ömür öncesini düşündü. Üzerinden bir asra yakın zaman geçen olaylar, giderek sisler arasında kalmış gibi unutulmaya yüz tutuyordu. Ancak sürekli hatırlanan bazı hatıralar canlılığını koruyordu.

İzak gençlik yıllarında, gizlice dünyayı yöneten zengin bir ailenin veliahdıydı. Eşi Sera da diğer birkaç aileden birine mensuptu. Bu aileler arasındaki ilişkileri dengeleyen formalite evlilikler sık görülürdü. Ancak İzak, Sera’yı gerçekten sevmişti. Eğitim ve iş hayatları yüzünden otuzlu yaşlarında evlenmişlerdi. Aileden gelen güçleri, yetişme tarzları ve iş hayatındaki başarıları nedeniyle ikisi de oldukça gururluydu. Yine de birbirlerine iyi uyum sağlamışlar ve mutlu bir evlilikleri olmuştu.

Evlenir evlenmez şirket büyük savaşın hazırlıklarına başlamıştı. İzak ve Sera da kendilerini çok yoğun bir temponun içinde bulmuştu. Beş yıl çocukları olmamıştı. O yoğun tempo içinde bu konuyu pek önemse-

memişlerdi. Sonra savaş sırasında Samuel doğmuştu. Birkaç yıl sonra savaş bitmişti. Ancak Sera, çok nadir görülebilecek bir arıza yüzünden uçan otomobilinin düşmesiyle ölmüştü. Bunun üzerine İzak bir daha hiç bir kadına bağlanmamıştı. Yüzlerce yıllık çalışma, dökülen kanlar ve mücadelelerden sonra nihayet kurmayı başardıkları yeryüzü cenneti Yeni Kudüs'teki hayatında evliliğe gerek de yoktu zaten...

Büyük yuvarlak masanın etrafında ikisi kadın, sekizi erkek olmak üzere on kişi sıralanmıştı. Bunların dördü, tavandaki projeksiyonla yansıtılan üç boyutlu görüntüydü. Salondaki ışıklandırma biraz loş tutulduğu için üç boyutlu görüntüler, gerçeğe yakın bir görselliğe sahipti. Sanki diğer üyeler gibi masanın yanındaki bir sandalyede oturuyor ve konuşuyor gibiydiler. Bu görüntülerin sahipleri, Kudüs'ün dışındaki dünyada yer alan diğer dört şehrin yöneticileriydi.

Kıvırcık saçlı, esmer, zayıf, genç bir adam konuşuyordu. Bu adam, Yeni Brezilya'nın yöneticisiydi. On yıldan beri bu işi yapmasına rağmen diğerlerine göre oldukça yeniydi.

“Radyasyon süzgeçlerimiz oldukça iyi iş çıkardılar efendim. Kıyı bölgelerimiz dışında radyasyon seviyesi kıta genelinde sifıra yakın. Ağaçlar eski büyüklüğüne ulaşmasa da savaştan önceki ormanlık alanın yüzde